

Pentru Thomas

Kristina Andres

Somn ușor, vise plăcute!

Unsprezece povești și jumătate de citit înainte
de culcare, scrise de Vulpe și Iepure

Cu ilustrațiile autoarei

Traducere din germană
de Roxana Albu

Prima poveste

Vulpe și Iepure locuiau hăt-departe, dincolo de mușuroaiele de cârțițe, într-o căsuță luminoasă.

Odată, Iepure a venit acasă la miezul nopții, după ce străbătuse fuga-fuga câmpii întregi, și a bătut la ușă – Vulpe o încuia întotdeauna după lăsarea întunericului. Vulpe era încă treaz, fiindcă simțea că are un hău imens în stomac. De trei ori se ridicase și-și luase ceva de mâncare. O farfurie plină de paste cu sos. Încă o farfurie de paste cu sos. Încă o farfurie de paste, fără sos, pentru că sos nu mai era. Dar hăul rămânea tot de necuprins.

Așadar, Iepure a bătut la ușă, iar Vulpe a deschis. Iepure abia-și trăgea sufletul și nu putea scoate un cuvânt. Așa că Vulpe a vorbit primul:

— Iepure, nu pot să adorm! Simt că am un gol în stomac.
Parcă-mi lipsește ceva!

— Încă nu ți-am spus noapte bună, zise Iepure gâfâind.

— Da! Asta trebuie să fie! exclamă Vulpe.

— Noapte bună, Vulpe! spuse Iepure, cu răsuflarea tăiată.

— Noapte bună, Iepure! oftă Vulpe și închise ușa.

Apoi s-a dus direct în pat și a adormit pe dată.

— Vulpe, ai uitat să mă lași să intru! a spus Iepure cu glas scăzut, dindărătul ușii.

Însă nu voia să-și trezească prietenul, așa că s-a culcat ghemuit pe preș.

A doua zi dimineață, când Vulpe a vrut să iasă afară, ușa nu se deschidea.

— O! Iepure! O fi uitat să intre azi-noapte, și acum doarme pe preșul de la ușă.

Vulpe nu voia să-și trezească prietenul, însă trebuia să meargă în sat să cumpere de-ale gurii pentru micul dejun. Și, fiindcă nu i-a trecut prin cap să iasă afară pe fereastră, s-a strecurat pe horn și a plecat de-acasă negru până-n vârful cozii.

Brutarul a crezut că Vulpe era Lup-în-haină-de-piele și i-a oferit repede o prăjitură, ca să-l îmbuneze și ca nu cumva să-i spună cine știe ce cuvinte urâte. Măcelarul i-a pus degrabă în